

Ciril Zlobec

PETERO ČUTOV IN TVOJ GLAS

I. VID

Ne čudi se, z zaprtimi očmi
te vidim, gledam: še si mlada, lepa.
Ne smej se, vem, da je ljubezen slepa
in vidi to, kar videti želi.

Ko gledava se iz oči v oči,
pogleda mi ne orosi bližina,
ne hodim čakati te pred prag spomina,
ko zasnežene so že vse poti.

Globoko vame si že izklesana,
iz mojega srca, ne iz daljav,
me vabiš, zapeljuješ razigrana,

da ves bolan od tebe sem postal:
sam v sebi kar naprej s teboj posedam
in gledam te, oči zaprem in gledam.

II. SLUH

Zgoščen sam v sebi kot najgloblja noč,
ko klic samotne ptice jo predre,
poslušam v strahu, vendar upajoč,
da oglasiš se iz daljav temè.

Poslušam te. Ko se v svoj molk zapreš,
če prej morda sem bil, več nisem gluha,
vsak tvoj pogled, vsak gib, vse, kar počneš,
kar misliš, čutiš, toči se v moj sluh.

Za jezom tvojih ustnic čakajo
besede, še nikoli izrečene,
iz tebe vame se pretakajo

in v meni, s skupno željo oplojene,
rojevajo besedo, ki bi rada
bila prisega, da imaš me rada.

III. DOTIK

Dotik dveh rok, ko druga drugi v dlan
prikliče toplo roso poželenja,
trenutek, ko pol mojega življenja
odteče vate iz odprtih ran,

ki ne bolijo: tudi tebe pol
se vame toči, da poslej živela
drug v drugem bova polno, še bolj scela,
brez dvomov, negotovosti, strahov.

Dotik, ki skrite energije sproža
vse do bližin notránjega viharja,
ko v znoju se ob kožo lepi koža,

ko se telo s telesom pogovarja,
ko ti molčiš in jaz sem brez besed
in sama v sebi sva edini svet.

IV. OKUS

Ženska si z okusom po pomladni strasti,
vsak del tebe se ponuja mi drugačen,
da puščavsko večno žejen, volčje lačen
pil bi te in jedel v nerazumni slasti.

Skoraj vse v ljubezni včasih ni zadosti,
ah, te dojke v bluzi, sramežljivo blizu
mojemu poljubu, nežnemu ugrizu,
zmerom bolj in bolj z okusom po norosti!

In hrustljave mečice, dražljivi vrat,
 včasih kaka solza, ki pogled zbistri,
 vlažna usta – vsa si kot jesenski sad.

Vendar nisi angel, vražja ženska si,
 srečna sestavina minusa in plusa.
 Toda vedi: vsak okus je stvar okusa.

PETERO ČUTOV IN TVOJ GLAS

V. VONJ

Kot vzcvela vrtnica v rokàh vrtnarja,
 ki se na vsak njegov dotik odziva
 in z žlahtnim vonjem vsa se mu podarja,
 si tudi ti, v objemu, vsa vonjiva.

Ko s prsti ti zabredem v goste láse,
 kot cvetni listi zadehtijo vame,
 da te vdihavam, vso posrkam vase
 in uživalec sem in plen omame.

Iz vseh smeri tvoj vonj me k tebi vabi,
 če kdaj spomin, nagon ga ne pozabi,
 z nedolžnostjo živali mu sledim.

Ko malodušje včasih me pograbi,
 v nosnice in v srce tvoj vonj lovim,
 saj kdaj že sam ves prepojen sem z njim.

TVOJ GLAS

I II. SLUH

Tvoj glas – tako igriv, tako zaresen,
 otroško mil, izvablja me v omamo
 bogvedi česa, kot življenje sólo
 abstraktno božji, zemeljsko telesen,

ves tu, da bi lahko v rokó mu segel,
 pa spet oddaljen sam s seboj sameva,
 vse tišji že od lastnega odmeva,
 kot da utrujen sam v svoj grob bo legel.

Pa vendar zmerom od nekod se vrača,
kot dvignjen prst, kot ljubljena igrača
v tej nori igri src, kot rosna kaplja

na suha usta, kot rešilni pas,
ko se ljubezen v malodušju utaplja.
Daj, reci kaj, da slišal bom tvoj glas.

II

Daj, reci kaj, da slišal bom tvoj glas.
Z njim me prikliči, vrni spet v bližino
nevarne sreče: jaz več nisem jaz,
predaleč že zabredel sem v tišino,

globoko v grlu mi že dolgo spleta
pomladno gnezdo za nov rod besed.
Morda bo ena sama, a spočeta
v prepričanju, da bo rešila svet.

Ta najin svet, ki ga prav zdaj živiva,
vanj rešena in hkrati ujeta vanj,
že sama sebi uganka nerešljiva:

Je to res konec blodnih potovanj?
Je čas miru, ki si ga ne želiva?
Je nov začetek še bolj norih sanj?

III

Je nov začetek še bolj norih sanj
ta misel, ki obsedenost postaja
da kadar ljubim, čudež se dogaja,
ne drugim, meni, ker verjamem vanj.

Sebičnost, vem, ki pa predsodke briše,
v njej spet predrami se vsa moč srca,
z njo do bližin najvišjega boga
ljubezni pneva se vse više in više,

da sama sebi vzklikava: Hozana!
Minljiva večnost v dušo nama seda,
da v hipu sva od nje vsa obsijana.

Potem v ta čar odtrga se beseda,
ki vès čas sva si brala jo v očeh.
In mine čar. Spet sva na trdih tleh.

IV

In mine čar. Spet sva na trdih tleh,
a človek za seboj le ne pospravi
prav vseh ljubezni v poležani travi,
v zmečkanih rjuhah, v zbeganih očeh,

ki iz daljave prosijo: Ostani!,
čeprav nikoli nisem hotel stran,
četudi dihaš v meni noč in dan
in črni dvomi nama so neznani.

Spomin je več kot to, kar je biló,
še ves drhti, kot midva, od življenja,
tako ves živ je, zemeljsko telesen

in svetel kot ozarjeno nebo:
kot pesem jutra čezenj se razpenja
tvoj glas – tako igriv, tako zaresen.

III

TVOJ GLAS

I

Tvoj glas – tako igriv, tako zaresen,
otroško mi, izvalja, oči odpre, svet
v oči spet predrami se vse močnejši
abstraktno božji, zemeljsko najvišji
ljubezni plove se vse više in više,

ves tu, da bi lahko v tóko mu segel,
pa spet oddaljen sam s seboj, idem
vse trije le od lastnega človeka
kot da utrujen sam v svoj